

[Erhard Jakobsen]

tage. Men altså: skulle vi tabe mandater, all right, så synes vi ikke, det er en retfærdig behandling, men det kan vi bære. Vi mener naturligvis, at det er vigtigt at fortsætte denne regering. Det gør vi ikke mindst, fordi det gode samarbejde mellem firkløverpartierne har ført til, at samarbejdsklimaet har bredt sig også til de radikale og til fremskridtspartiet. Navnlig det sidste er bemærkelsesværdigt, for de radikale har jo altid været med i samarbejdet. Vi har samarbejdet med de radikale under mange forskellige forhold, også under den tidligere regering. Men her er noget nyt. Det har været centrum-demokraternes ønske. Allerede under Hartlingregeringen prøvede vi at drage fremskridtspartiet med ind i arbejdet. Var det lykkedes dengang, kunne vi have haft borgerligt styre i 4 år på det tidspunkt. Det lykkedes ikke – af grunde, jeg ikke skal gå ind på. Men nu må det ikke mislykkes. Derfor går jeg da ud fra, at regeringen naturligvis forhandler med socialdemokratiet, fornuftigt og rimeligt, men ikke hvis betingelsen er, at så afskærer man forbindelsen til fremskridtspartiet. Det er da ikke en måde at stille forhandlingsbetingelser op på, og det kan formentlig slet ikke lade sig gøre, idet der er en hel del ting, som vi skal have fremskridtspartiet med til at gennemføre. Det har været en forudsætning for, at denne politik kunne lægges således op.

Det er da rigtigt, at de radikale har måttet sluge en masse, sådan som vi har måttet sluge en masse og andre har måttet sluge en masse. Men er det ikke betingelsen? Er det ikke derved, man viser, at man er i stand til at arbejde i dette land, hvor ingen får rent politisk flertal? Er det ikke netop evnen til at sige: all right, det kræves af os, at vi gør noget, som er ubehageligt, og så gør vi det? Det har fremskridtspartiet gjort og må betale for det med megen intern splittelse. Jeg er dog ikke sikker på, at socialdemokraterne skal juble for højt, for jeg er ikke sikker på, om ikke splittelsen i socialdemokratiet i virkeligheden er større end i fremskridtspartiet. Man er bare bedre i stand til at skjule det, fordi man har det gode, gamle maskineri, som kan kvæle sådan noget. Det kender jeg jo lidt til fra mine 40 år i socialdemokratiet.

Jeg tror, at denne samarbejdsvilje har været stærk og vil brede sig i dette ting, og den har altså også bredt sig ud i samfundet. Det er med fuld ret, statsministeren specielt tak-

ker arbejdsmarkedets parter. Da man naturligvis på forhånd kunne vente, at arbejdsgiverne ville være sympatisk stemt over for denne regering, vil jeg godt give takken en helt speciel adresse og sige, at en ganske speciel tak fortjener LO. Det var nemmest for LO at sige, ligesom hr. Gert Petersen siger det, at denne regering skal ud, uanset hvad det koster osv. Det er der jo også LO-folk der siger. Der skal mod til for kendte fagforeningsfolk at sætte deres stilling og det hele ind på at sige: vi vil føre den politik, vi mener er til gavn for lønmodtagerne her i landet. Det er tilfældigvis blevet noget af det samme, som denne regering har arbejdet for, og derved har man kunnet arbejde sammen.

Der har, det kan ingen nægte, i erhvervslivets kredse bredt sig en optimisme og en tiltro, som man ikke har kendt i mange år. Det er i hvert fald ikke de udenlandske konjunkturters skyld. Det er måden, denne regering har grebet tingene an på. Derfor kan man også se, at blot det mindste vink om, at regeringen måske kunne falde, at der måske kunne blive et valg, er nok til at give rystelser i erhvervslivet, i hvert fald sådan, som det i første omgang viser sig på børsen.

Der hviler et tungt ansvar på folk, som til syvende og sidst kommer til at stå med ansvaret for, at det gode arbejde, der her er påbegyndt, ikke kan få lov til at fortsætte, fordi nogle af en eller anden grund skulle pleje andre interesser end dem, det gjaldt om at pleje, nemlig landets helhedsinteresser, som står som nummer ét på hver eneste side i den tale, statsministeren har holdt. Det behøver man i hvert fald ikke profetiske evner for at se, for det står der højt og tydeligt.

(Kort bemærkning).

Steen Folke (VS):

Hr. Erhard Jakobsen startede med at sige, at hr. Gert Petersen ikke sagde noget, der var værd at kommentere. Det er i det mindste rigtigt, at hr. Erhard Jakobsen sagde langt mere – langt, langt mere end hr. Gert Petersen. Det er jo ikke noget tilfælde, at det er hr. Erhard Jakobsen, der er blevet kendt som det talende vandfald, ikke hr. Gert Petersen.

Der er en af de mange tangenter, hr. Erhard Jakobsen var inde på i sin tale, jeg godt vil sige et par ord om. Hr. Erhard Jakobsen brugte jo talen til at varme op til sin egen